

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 21/08/2025.

PHẬT HỌC THƯỜNG THỨC

BÀI 170

CÓ TA THÌ SẼ CÓ CÁI CỦA TA

Có “*cái ta*” thì sẽ hình thành “*cái của ta*”, từ “*cái ta*”, “*cái của ta*” chúng ta sẽ hình thành vô lượng vô biên tội nghiệp. Người thế gian cho rằng có “*cái ta*”, “*cái của ta*” là việc đương nhiên, đây là sự nhận biết sai lầm, vì sự nhận biết này mà trong vô lượng kiếp họ tạo ra vô lượng vô biên tội nghiệp, oan oan tương báo vô cùng vô tận. Chúng ta phải hết sức phản tỉnh! Chúng ta phải có thời gian thâm nghiên Kinh điển thì chúng ta mới nhận ra điều này, nếu không chúng ta sẽ chìm đắm trong “*cái ta*”, “*cái của ta*”.

Người xưa nói: “*Sinh không mang đến, chết không mang đi*”. Khi chúng ta đến thế gian, chúng ta không mang theo thứ gì, khi chúng ta ra đi, chúng ta cũng không thể mang theo thứ gì. Số tiền chúng ta dùng để chi cho một bữa tiệc thì có thể giúp đỡ được rất nhiều người nghèo đói. Sách Thánh Hiền xưa nói: “*Nhịn một hai bữa tiệc tùng cho người nghèo đói, đồ cũ cho đi vẫn hữu dụng*”. Khi ra đi chúng ta không thể mang theo bất cứ thứ gì vậy chúng ta chất chứa để làm gì? Nếu chúng ta không cân trọng thì sự chất chứa của chúng ta sẽ hại con cháu đời sau, con cháu đời sau sẽ trở thành những kẻ ăn chơi lêu lổng.

Thầy Thái từng kể câu chuyện về Ngài Tiêu Hà, khi các vị quan được tặng đất thì mọi người thường chọn đất tốt, màu mỡ, Tiêu Hà chọn những mảnh đất cằn cỗi, ở những nơi xa xôi. Con cháu của những vị quan chọn đất màu mỡ thì chỉ sau một đời đã trở nên nghèo đói, con cháu của Ngài Tiêu Hà thì ngày càng giàu sang, đó là do ông chọn đất cằn cỗi nên con cháu phải nỗ lực làm việc để có thức ăn.

Ở thế gian, khi còn nhỏ chúng ta sống hồn nhiên, khi chúng ta bắt đầu đi học, có người yêu, có gia đình thì hoài bão của chúng ta ngày càng lớn. Ngày trước khi tôi đi du học, tôi nhìn thấy một người bạn của mình khóc rất nhiều, anh nói lí do là vì anh nghèo, không có địa vị nên người yêu của anh đã bỏ đi. Khi chúng ta có “*cái ta*” thì chúng ta sẽ dần dần có “*cái của ta*”, chúng ta sẽ dần chìm đắm trong “*cái ta*”, “*cái của ta*” suốt cuộc đời, có những người khi mất đi thì hoài bão vẫn đang dang dở.

Phật dạy, chúng ta hãy mang “*cái ta*” nhỏ bé hòa vào “*cái ta*” của chúng sanh, không vì “*cái ta*” riêng tư mà khổ sở, mà hãy vì “*cái ta*” của tất cả chúng sanh mà lo nghĩ. Chúng ta rời xa “*cái ta*”, “*cái của ta*” thì chúng ta trở thành Phật Bồ Tát, chúng

ta bám chặt vào “*cái ta*”, “*cái của ta*” thì chúng ta là phàm phu. Phật Bồ Tát sở dĩ trở thành Phật Bồ Tát vì các Ngài không có “*cái ta*” của riêng mình. Chúng ta từ vô lượng kiếp đến nay là phàm phu tội lỗi chính bởi “*cái ta*”, “*cái của ta*” nhỏ bé này! Chúng ta ích kỷ, bòn xén đến mức độ ngay chính mình cũng không chịu nổi! Chúng ta đã tạo ra vô cùng nhiều nghiệp chướng bởi “*cái ta*”, “*cái của ta*” cho nên chúng ta không thể không có bệnh.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta có bệnh do sinh lý, bệnh do “oan gia trái chủ” và bệnh do nghiệp chướng. Bệnh do nghiệp chướng thì chúng ta uống thuốc, tụng Kinh, bái sám đều không có tác dụng. Trong các loại bệnh thì bệnh do nghiệp chướng là đáng sợ nhất. Có người đời này sống rất tốt nhưng vẫn bị bệnh nặng, đây là do trong vô lượng kiếp họ đã tạo nghiệp. Những người này khi tuổi già phải nhận lấy loại bệnh do nghiệp chướng này, bệnh này gọi là túc ác, bệnh do ác nghiệp nhiều đời, nhiều kiếp. Người mắc phải loại bệnh túc ác này thì cầu sống cũng sống không được, cầu chết cũng chết không xong!*”**

Trước đây, tôi từng đi tụng Kinh cho một cụ, cụ rất giàu, cụ đã nằm liệt giường hơn mười năm, mỗi ngày cụ đều có y bác sĩ đến chăm sóc, tốn rất nhiều tiền của. Có những người mắc bệnh đến khi tiền đã cạn kiệt, không còn người chăm sóc thì mới chết. Chúng ta có nên để dành tiền để hưởng phước trên giường bệnh hay không? Chúng ta nên tích cực dùng tiền làm việc phước lành.

Hòa Thượng nói: “***Những người bị bệnh nghiệp chướng hầu hết là những người rất giàu, có địa vị cao, người bình thường thì không có loại bệnh này. Những người bị bệnh như vậy thì trong một năm chỉ phí chăm sóc, thuốc men rất nhiều cho nên người bị loại bệnh này phải là người rất có tiền, địa vị. Họ tạo nghiệp rất nặng thế nhưng trong đời này họ còn phước báu rất lớn cho nên phải hưởng phước bằng cách nằm trên giường để người khác chăm sóc!*”**

Những người nghèo thì không có người chăm sóc, họ bị bệnh một thời gian thì không có dinh dưỡng, thuốc men nên đã mất. Tôi biết, có người luôn đi cầu xin người khác ủng hộ tiền để họ dưỡng bệnh, họ đã mở rất nhiều lần nhưng họ không có bất cứ một ý niệm tri ân nào đến những người đã ủng hộ. Đây là họ đang “*vắt*” sạch phước báu trong đời này. Chúng ta học Phật, chúng ta phải hết sức thận trọng, chúng ta không những không tùy tiện hưởng phước, lãng phí phước báu mà ngày ngày chúng ta phải tu phước, tích phước, tiếc phước.

Nếu chúng ta có “*túc ác*” nhiều đời nhưng kiếp này chúng ta vẫn còn phước thì chúng ta sẽ phải nằm một chỗ hưởng phước, khi phước hết thì mạng cũng không còn. Do vậy hiện đời, chúng ta phải tích cực làm những việc thiện lành, lợi ích xã hội để con cháu học theo, khi chúng ta mất thì con cháu cũng làm thiện theo gương của chúng ta. Nếu chúng ta không làm ra tấm gương, khi chúng ta bị bệnh, con cháu sẽ dùng tiền để thuê Bác sĩ, y tá phục vụ chúng ta, chúng không dùng tiền giúp đỡ mọi

người. Người xưa nói: *“Nhân chi sơ tính bổn thiện, tính tương cận tập tương viễn”*. Tự tánh của con người vốn thuần tịnh, thuần thiện. Chúng ta làm những việc thiện, việc lợi ích chúng sanh thì chắc chắn sẽ cảm động con em và những người xung quanh chúng ta. *“Tự tánh”* vốn thiện nên khi gặp những việc tốt lành thì chúng ta sẽ cảm thấy gần gũi.

Gần đây, tôi nhìn thấy hình ảnh những đứa trẻ đập lợn để có tiền ủng hộ người dân Cu-ba, từ nhỏ chúng đã kết duyên với chúng sanh nước ngoài. Hòa Thượng dạy chúng ta phải kết duyên với chúng sanh tận hư không khắp pháp giới, nếu chúng ta không kết duyên với chúng sanh thì chúng ta không thể độ họ. Nếu chúng ta có cơ hội cúng dường thì chúng ta phải tích cực làm. Hôm qua, tôi nói với các Thầy, phát động phong trào để ủng hộ người dân nước ngoài, gieo duyên với người dân trên thế giới. Nếu mỗi người góp 100.000 đ, chỉ cần khoảng 10% dân số ủng hộ thì sẽ có 1000 tỷ. Ngày trước, người dân Cu-ba viện trợ vắc-xin cho nước ta, người nào tiêm vắc-xin thì sẽ có một vết sẹo nhỏ trên cánh tay, khi còn là học sinh tiểu học tôi cũng từng được tiêm loại vắc-xin này.

Hòa Thượng nói: ***“Người có bệnh do nghiệp chướng có tội nghiệp rất nặng, tụng Kinh, bái sám đều không có hiệu lực vậy bệnh này có thể cứu hay không? Nếu chúng ta chân thành sám hối, làm những việc thiện lành thì nhất định sẽ tiêu được túc nghiệp. Nhà Phật nói: “Phật thị môn trung bất xả nhất nhân, Phật thị môn trung hữu cầu tất ứng”. Chúng ta phải cầu bằng chân tâm. Nếu chúng ta chân thật hiểu Phật pháp thì rất dễ hóa giải, chúng ta một mặt dùng tâm chân thành để sám hối, một mặt dùng tâm chân thành bố thí, làm những việc thiện lành ở xã hội”***.

Nhiều người làm vì ảo danh, ảo vọng không phải làm bằng tâm chân thành. Nếu chúng ta biết cách thì *“túc nghiệp”* nhiều đời nhiều kiếp vẫn có thể giải quyết được. Chúng ta có một trăm tỉ mà chúng ta bố thí 100 triệu thì số tiền chúng ta dùng bố thí là không đáng kể. Số tiền chúng ta bố thí chỉ như *“một con bò rút một cọng lông”* thì số tiền đó không lớn. Nếu chúng ta có vài chục triệu, vài trăm ngàn mà chúng ta bố thí gần hết thì đây mới là chúng ta bố thí số tiền lớn.

Người xưa kể câu chuyện, có một cô gái, khi cô nghèo cô cúng dường Phật một vài xu thì đích thân Hòa Thượng trụ trì ra tác pháp cúng dường, sau khi cô gái được trở thành hoàng hậu, cô cúng dường hàng ngàn lạng vàng nhưng chỉ có chủ tiểu ra tác pháp. Cô gái cảm thấy phiền não nên hỏi lý do vì sao, Hòa Thượng trụ trì nói: *“Trước đây cô dùng tâm chân thành để cúng Phật, nếu ta không đích thân tác pháp cúng dường thì ta sẽ có lỗi, ngày nay, tâm cô không còn chân thành như xưa”*.

Hòa Thượng từng nói, nếu một người bị bệnh nặng mà không có tiền mua thuốc vì đã dùng tiền bố thí hết thì sẽ có 2 tình huống, nếu thọ mạng vẫn còn thì bệnh liền sẽ khỏi, nếu thọ mạng đã hết thì họ sẽ nhanh chóng ra đi. Chết cũng là một sự giải thoát, điều này tốt hơn là chúng ta nằm một chỗ đau đớn. Hòa Thượng nói đây là: ***“Chúng ta***

không phải sống để thọ tội, chịu khổ”. Có những người muốn chết cũng không chết được, khi nghiệp chướng còn thì chúng ta muốn chết cũng không chết được, khi nghiệp chướng hết thì chúng ta có thể ra đi một cách nhẹ nhàng.

Trước đây, bố vợ tôi rất hiền, thân thiện, hằng ngày, ông đều tụng Kinh ba thời, tích cực làm thiện, khi về già, ông bị tiểu đường, người của ông lở loét, chảy nước, bốc mùi. Khoảng sáu tháng trước khi ông mất, cơ thể ông tự nhiên khô ráo, sạch sẽ, Bác sĩ cũng ngạc nhiên không hiểu vì sao. Đây là vì nghiệp của ông đã tiêu hết nên ông ra đi nhẹ nhàng, toàn thân sạch sẽ.

Hòa Thượng nói: **“Các đồng tu chân thật hiểu được Phật pháp thì mỗi năm đều nên quyên tặng một số tiền cho các tổ chức từ thiện xã hội hoặc quyên tặng cho bệnh viện. Thay vì chúng ta để dành tiền uống thuốc thì chúng ta tặng tiền cho bệnh viện, vậy thì chúng ta sẽ không phải uống thuốc**”. Đạo lý này tưởng chừng dễ hiểu nhưng rất ít người hiểu!

Hòa Thượng từng nói: **“Mọi người để dành tiền uống thuốc thì nhất định họ sẽ đạt được như ý nguyện**”. Họ để dành tiền uống thuốc thì nhất định sẽ bị bệnh để được uống thuốc. Nếu chúng ta dùng tiền đó đi bố thí thì chúng ta sẽ không có bệnh. Vậy chúng ta dùng tiền để uống thuốc hay chúng ta muốn dùng tiền đó để bố thí?

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta quyên tiền cho bệnh viện để họ mua thuốc thì đây là bố thí vô úy. Nhà Phật nói quả báo của bố thí vô úy là khỏe mạnh, sống lâu. Trên thực tế, người không có tiền thì sẽ tốt, vì họ sẽ ít dục vọng, tâm sẽ thanh tịnh và cũng không có bệnh**”. Người có tiền thì sẽ luôn sợ được, sợ mất, họ thường xuyên đi khám nên khám ra rất nhiều bệnh. Con người có nhiều bệnh nhưng có những bệnh tự khỏi, thân của chúng ta sẽ tự chữa lành. Có những bệnh do cơ thể tắc nghẽn trọng thì có thể không thể chữa lành.

Người thế gian nói: **“Người giàu đứt tay bằng người nghèo đổ ruột**”. Khi người giàu bị những bệnh rất nhẹ nhàng thì họ vẫn sẽ phải đến viện xử lý qua rất nhiều bước tốn kém, người nghèo thì có thể chỉ cần một miếng gạc nhỏ. Chúng ta phải chuyển đổi, mang **“cái ta”** nhỏ bé hòa nhập vào **“cái ta”** của tất cả mọi người, trong cái ta rộng lớn đó đã có mình nên chúng ta không cần bận tâm lo cho riêng mình. Chúng ta lo cho **“cái ta”** của mọi người thì tự nhiên trong đó có mình. Chúng ta hãy lo cho mọi người có gia đình hạnh phúc, con cái ngoan hiền.

Chúng ta rất chấp trước vào **“cái ta”** nên chúng ta không dễ chuyển hóa nó, chúng ta cần một quá trình dài công phu, tu học, thấu hiểu được Phật pháp mới có thể làm được. Mỗi ngày chúng ta thẩm thấu, hiểu rõ hơn một chút đạo lý thì mới có thể dần thay đổi. Hiện tại, khi vừa thức dậy thì chúng ta đã vì **“cái ta”** mà lo nghĩ, chúng ta muốn khởi ý niệm vì người lo nghĩ cũng không đơn giản! Chúng ta muốn làm được điều này thì chúng ta phải làm từ cái nhỏ.

Từ rất lâu, khi vừa thức dậy thì tôi đã nghĩ đến làm một việc nào đó cho người khác. Người xưa nói: “*Vô thường tán tốc*”, vô thường đến rất nhanh, có thể chúng ta chưa thực hiện xong một việc thì tử thần đã đến. Khi ý niệm vừa khởi thì chúng ta phải làm luôn. Việc của ngày hôm nay thì chúng ta giải quyết triệt để trong ngày hôm nay, việc cần giải quyết trong sáng nay thì phải giải quyết ngay trong sáng nay. Nếu chúng ta không làm ngay thì khi vô thường đến chúng ta sẽ lỡ việc.

Hòa Thượng thường nói: “*Khi hơi ấm còn trong tay, khi linh hồn trong thân tứ đại thì chúng ta phải mau mau làm việc tốt*”. Khi chúng ta có thể tự chủ làm việc thiện thì tại sao chúng ta không làm ngay? Chúng ta mong chờ tương lai sẽ có người làm việc thiện cho mình thì ai sẽ làm cho chúng ta? Đây là chúng ta đã mong chờ vọng tưởng viển vông! Chúng ta có thể mong chờ con cái làm việc thiện cho chúng ta không? Có những người con cảm thấy Bố Mẹ rất phiền phức, chỉ mong Bố Mẹ không ở nhà hoặc mất đi, những đứa con này sẽ không làm phước, tu tạo công đức cho chúng ta.

Bệnh do nghiệp chướng không phải không giải quyết được, nhiều người đã tụng Kinh, bái sám không có kết quả do họ không làm bằng tâm chân thành. Trong “***Kinh Địa Tạng***” nói, nếu một việc thiện có bảy phần công đức, con cháu chúng ta làm bằng tâm chân thành thì chúng ta chỉ có được một phần công đức, nếu chúng ta làm bằng tâm ảo danh, ảo vọng, làm để người khác nhìn thấy thì chúng ta không có phần công đức nào. Vậy tại sao chúng ta không tự làm phước lành? Chúng ta làm không phải vì mình mà để hồi hướng cho tất cả chúng sanh tận hư không khắp pháp giới, đây là tâm rộng lớn. Tâm chúng ta rộng lớn thì mới có thể hoá giải được túc nghiệp của chính mình. Chúng ta làm một cách chân thành thì mới có thể hoá giải được nghiệp chướng nhiều đời.

Nếu chúng ta có thân bệnh do trái gió, trở trời thì chúng ta không cần để ý thậm chí nếu hằng ngày chúng ta có bệnh cũng là điều tốt. Tôi rất cảm ơn vì mình có bệnh nhưng thì thoảng tôi cũng cảm thấy phiền phức vì tôi vẫn là phàm phu. Mỗi lần tôi uống thuốc thì tôi nhắc mình lần này là lần đến thế gian sau cùng, tôi cần tinh tấn niệm Phật để có thể vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc. Chúng ta là phàm phu có thể chúng ta sẽ có lúc thôi tâm nhưng chúng ta phải nhắc nhở mình đừng quên. Trong “***Mười điều tâm niệm của nhà Phật***” nói: “***Có thân thể đừng mong không bệnh khổ vì không bệnh khổ tham dục dễ sinh***”. Chúng ta muốn làm một việc nhưng thân chúng ta không khoẻ thì tự nhiên ý niệm đó sẽ tắt. Trước đây, nếu tôi muốn di chuyển từ Đà Lạt đến thành phố Hồ Chí Minh thì tôi có thể tự lái xe đến đó, thời gian di chuyển khoảng sáu giờ, nhưng hiện tại, thân tôi có bệnh nên tôi không thể tùy tiện làm điều này. Mỗi lần tôi nhớ mình có bệnh thì tôi phải tích cực niệm Phật, tích cực tu tạo phước lành.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập Mang lại lợi ích cho mọi người!